ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχειά ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχε τάχα κάνει κι' αὐτὴ χρήση τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Βρινδινοῦ ; Εἶχε προδόσει τὸν τίμιο σύζυγό της ; Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε μέσα του ὁ κόμης καὶ συνδυάζοντας τὶς σχέσεις τῆς Ἰωάννας μὲ τὴ Μαγδαληνή, ἄρχισε νὰ τὸν πιάνῃ μιὰ προκατάληψη κατὰ τῆς τελευταίας.

Φαντάστηκε μάλιστα ἔτσι ὁ κόμης πὼς εἶχε βρῆ τὴ λύση τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ αἰνίγματος. Ὅσο θλιβερὴ κι' ἂν ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ἡ ἀνάγκη νὰ περιφρονήσῃ στὸ ἑξῆς τὴν προστατευομένη τῆς συζύγου του καὶ τὴν κόρη τοῦ πιὸ ἀφοσιωμένου του ὑπηρέτου, εἶτανε βέβαιος πιὰ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶχε ἀπαχθῆ, ἀλλὰ εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ μυστηριώδη αὐτὸν εὐπατρίδη τὸν ὁποῖον εἶχε φιλοξενήσει στὸ σπῖτι της.

Εἶχε λοιπὸν ἀπατήσει τὸ μνησιτῆρα της κ' ἐπωφελουμένη τῶν ταραχῶν κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπαρατήρητη μὲ τὸν ἀπαγωγέα της ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Τουραίνης. Σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ὁ Βρινδινὸς εἶχε παίξει τὸ συνηθισμένο του ρόλο κι' ὁ Στραβοχέρης, ὁ ὁποῖος εἶχε κατηγορηθῆ ὅτι ἔκλεψε τὴ Μαγδαληνὴ γιὰ λογαριασμό του, δὲν εἶταν παρὰ ἁπλὸ ὄργανο τῶν φυγάδων.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις εἶχαν γεννηθεῖ μέσ' στὸ μυαλὸ τοῦ κόμητος, σκέψεις οἱ ὁποῖες ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, γινόντουσαν πεποιθήσεις. Δὲν ἀμφέβαλλε πιά. Μιὰ περιφρονητικὴ ἀδιαφορία ἀντικατάστησε τὸ πατρικὸ φίλτο ποὺ εἶχε γιὰ τὴ Μαγδαληνὴ καὶ διέκοψε κάθε ἀναζήτηση.

Ἔτσι λοιπὸν ὅλα εἶχαν συνωμόσει ἐναντίον τῆς φτωχῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ ὑπερασπιστής της τῆς ἔστρεφε τὰ νῶτα, ὁ μνηστήρ της εἶταν βαρειὰ τραυματισμένος, ἑτοιμοθάνατος καὶ ὁ Λοβὲρτ κατασκόπευε τὴ γυναῖκα του καὶ περιπαιβῖτο τὸν Πλουσέτ.

Μονάχα ἡ Ἰωάννα κι' ὁ Κοχεφὲρ ἔκλαιγαν τὴ χαμένη, ἀλλὰ τί μποροῦσαν νὰ κάνουν αὐτοὶ ποὺ οὔτε δύναμη, οὔτε λεπτὰ εἶχαν ;

Μονάχα ὁ Θεὸς μποροῦσε πιὰ νὰρθῆ βοηθὸς στὴ δυστυχισμένη κόρη τοῦ Λαντρύ...

. . . . . .

Δυὸ βδομάδες μετὰ τὴ νύχτα τῆς λεηλασίας τῶν ἐκκλησιῶν συνέβη ἡ ἀκόλουθος σκηνὴ στὴν Τουραίνη.

Εἶταν πρασμένο μεσημέρι. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἡ βροχή, παγωμένη, πότιζε τὰ περιβόλια καὶ τὰ χωράφια ποὺ ἁπλωνόντουσαν γύρω ἀπὸ τὸ ἔρημο σπῖτι τῆς Φρέας.

Τὸ ἑτοιμόρροπο αὐτὸ σπῖτι εἶταν θεόκλειστο, ἴχνος καπνοῦ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὴ στέγη του καὶ τίποτε, τελοσπάντων, δὲ φανέρωνε ὅτι τὸ ρημάδι αὐτὸ εἶταν κατοικημένο.

Ὡς τόσο ἂν κανεὶς ἀφηγκραζότανε μὲ προσοχὴ θἄκουγε μιὰ βαθειὰ κραυγὴ παρατεταμένη, διαπεραστική, κλαψιάρικη...

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε κ' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φοροῦσε ράσο καπουκίνου ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω καὶ κοίταξε γύρω προσεχτικά.

Ἄμα εἶδε τὴ μοναξιὰ ποὺ ἐπικρατοῦσε, μπῆκε μέσα, ἔκατσε μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, εἶπε μερικὲς λέξεις σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κ' ἔπειτα ἀφοῦ κατέβασε τὴν κουκοῦλα του ὡς τὴ μύτη, βγῆκε ἔξω, ἔκλεισε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ βαδίζει.

Ὁ καπουκῖνος αὐτὸς εἶταν ἕνας καλοκαμωμένος γέρος ρωμαλέος καὶ πολὺ εὐκίνητος. Στὰ χέρια του ἔπαιζε ἕνα κομπολόϊ, ἀλλὰ μιὰ χοντρὴ μαγκοῦρα ποὺ κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του φανέρωνε ὅτι τὴν ἀσφάλειά του δὲν τὴν ἐμπιστευότανε στὸ ράσο του.

Ἀφοῦ εἶδε πιὰ καλὰ ὅτι κανένας δὲν βρισκόταν γύρω, μ' ἀποφασιστικὸ καὶ γοργὸ βῆμα, ἀψηφῶντας τὸν παγωμένο ἀέρα καὶ τὴ βροχή, πῆρε τὸ δρόμο τῆς πόλεως ποὺ τ' ἀμέριητα καμπαναριά της φαινόντουσαν στὸν ὁρίζοντα.

Μὰ δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε πενῆντα βήματα ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα φτέρνισμα πίσω του, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πηδήξῃ μέσα σὲ μιὰ γοῦβα γεμάτη λάσπες γιὰ νὰ κρυφῆ.

Ἐκεῖ, τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπ' τὴ γοῦβα, προσπάθησε νὰ διακρίνει ποιὸς εἶχε φτερνιστεῖ. Στὴν ἀρχὴ δὲν διάκρινε τίποτε.

Μὰ ἔπειτα, μέσ' ἀπ' τοὺς ἀτμοὺς τῆς βροχῆς, τοῦ φάνηκε ὅτι διάκρινε ἕνα ἄλλο καλόγερο ποὺ φοροῦσε ράσο ὅμοιο μὲ τὸ δικό του, μὲ τὴν διαφορὰ μόνο ὅτι αὐτοῦ εἶταν λίγο πιὸ ἀνοιχτὸ στὸ χρῶμα.

Ἀμέσως τότε πήδηξε ἔξω ἀπὸ τὴ γοῦβα βλαστημῶντας κι' ἄρχισε νὰ τρέχει. Ἂν τὸν ἐβλέπατε νὰ τρέχει σὰν τὸ ζαρκάδι, νὰ στρέφει ὅλη τὴν ὥρα καὶ νὰ κοιτάζει πίσω του, ἔπειτα νὰ ξαναπαίρνει φόρα καὶ νὰ περιστρέφει ἀπειλητικὰ καὶ προκλητικὰ τὴ ράβδο του, ἀμέσως θὰ καταλαβαίνατε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔλπιζε ὅτι θὰ φοβόταν καὶ θὰ τὸν ἄφηνε ἥσυχο ὁ ἐνοχλητικὸς συνάδελφός του, ποὺ τόσο μυστηριωδῶς εἶχε παρουσιαστεῖ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά.

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τὰ ράσα του φαινόταν πὼς ἀνῆκε στὸ τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθεῖ τὸν καπουκῖνο ἀπὸ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων, κανονίζοντας τὸ βῆμα του σύμφωνα μὲ τὸ δικό του, ἐξαφανιζόμενος ὅταν ὁ καπουκῖνος γύριζε πίσω γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ μὴ ἀπαντῶντας στὸ «ποιὸς εἶσαι ;» τοῦ ἀγνώστου ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ του.

Ὁ καπουκῖνος, ὅπως φαινόταν, εἶταν ἄνδρεῖος, ἀλλά, ὅπως ὁ ἴδιος φανέρωνε ἀκόμα, θεωροῦσε τὴ φρόνηση προτιμωτέρα τῆς ἀνδρείας στὴν προκειμένη περίπτωση. Εἶχε βέβαια τοὺς λόγους του νὰ μὴ θέλει νὰ μπλέξῃ μὲ κανένα.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶταν ἄραγε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς φραγκισκανός, ἡ σκιὰ ἐκείνη ποὺ φαινόταν κ' ἐξαφανιζόταν μέσα στὴν ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα ;

Εἶταν κατάσκοπος ἢ φάντασμα ;

Ὡστόσο, ὁ καπουκῖνος μας λίγο φρόντισε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ αὐτὸ καὶ σηκώνοντας τὸ ράσο του ὡς τὰ γόνατα ἄρχισε νὰ φεύγει μὲ μιὰ ἄφθαστη ταχύτητα.

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτῶν τέτοιο λαχανιασμένο δρόμο νόμισε πὼς εἶταν πιὰ ἀσφαλὴς καὶ γύρισε πίσω του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό. Ὤ ! τὶ ἔκπληξις ποὺ τὸν περίμενε ! Ὄχι μόνον ἐλάχιστα εἶχε προηγηθεῖ τοῦ ἀγνώστου μοναχοῦ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶδε ὄχι μόνον αὐτόν, ἀλλὰ κ' ἕναν ἄλλο καλόγερο νὰ τὸν παρακολουθεῖ.

Ἀμέσως τότε γύρισε πάλι μπρὸς καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια μὲ ὅση ταχύτητα μποροῦσε.

Ἕνας ἀδιάφορος διαβάτης βλέποντας τους θὰ ἐνόμιζε ὅτι οἱ καλόγεροι ἔκαναν ἀγῶνας δρόμου. Σὲ λίγο ὁ καπουκῖνος λαχανιασμένος, στάθηκε καὶ πάλι, στράφηκε πίσω του καὶ κύτταξε.

Φρίκη !... Αὐτὴ τὴ φορὰ τρεῖς φραγκισκανοὶ καλόγεροι τὸν παρακολουθοῦσαν κατὰ πόδας.

— Ποῦ βρέθηκαν τόσοι συνάδελφοι ! εἶπε βλαστημῶντας ὁ καπουκῖνος. Γιὰ νὰ δοῦμε θὰ φοβηθοῦνε.

Καὶ στρέφοντας πίσω πέταξε πρὸς τὴ διεύθυνση τῶν τριῶν φραγκισκανῶν τὴ βαρειὰ μαγκοῦρα του.

Ἡ μαγκοῦρα σφύριξε πετῶντας στὸν ἀέρα κ' ἔπεσε μέσα στὴ λάσπη, ἐνῷ ἕνα τριπλὸ δυνατὸ γέλιο ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῶν τριῶν φραγκισκανῶν.

Ὁ τρόμος τώρα ἔβαλε φτερὰ στὰ πόδια τοῦ καπουκίνου... Χωρὶς νὰ σκεφτεῖ κὰν νὰ ξαναπάρει τὴ μαγκοῦρα του, ἔτρεχε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια μέσ' ἀπὸ γοῦβες, χαντάκια, ρέματα, πηδῶντας πέτρες, πεσμένους κορμοὺς δέντρων, ὡς ὅτου χτυπῶντας ἀπάνω σ' ἕνα τοῖχο ποὺ δὲν τὸν εἶδε, κυλίστηκε καταγῆς.

— Πιάστηκα ! ψιθύρισε.

Κ' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ἡ βροχὴ γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ραγδαία καὶ ἡ ὁρμή της ἔκανε τὸν καπουκῖνο νὰ συνέλθει. Μισάνοιξε τὰ μάτια του, ἀνακάθησε στὴ θέση του, κοίταξε γύρω του καὶ εἶδε πὼς εἶταν μόνος.

Οἱ τρεῖς φραγκισκανοὶ εἶχαν γίνει ἄφαντοι.

Γεμάτος ἔκπληξη, χαρὰ καὶ κούραση σηκώθηκε ὄρθιος. Τότε κατάλαβε ὅτι ὁ τοῖχος στὸν ὁποῖο εἶχε σκοντάψει εἶταν ἕνας παλιὸς ἀνεμόμυλος ἐρειπωμένος, ποὺ μποροῦσε ὡστόσο νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιο.

Ἀνέβηκε τὴ σκουληκοφαγωμένη σκάλα του καὶ μπῆκε μέσα στὴν καμαροῦλα τοῦ μύλου. Τὰ πατώματα ἤταν σάπια καὶ τὸ ταβάνι ἀνοιγμένο.

Καθὼς μπῆκε μέσα τρεῖς κουκουβάγιες πέταξαν ἀπὸ μιὰ τρύπα καὶ τάγματα ὁλόκληρα ἀπὸ μυῖγες ἄρχισαν νὰ πετοῦν.

Μ' ὅλα του τὰ χάλια, τὸ καταφύγιο αὐτὸ προκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ καπουκίνου.

Μποροῦσε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, ν' ἀναπαυθῆ, καὶ νὰ ξεφύγεινὰ ξεκουραστῆ ἀπὸ τοὺς διωκτες του! Ποτὲ δὲν εἶχε ἐλπίσει σὲ μιὰ τέτοια καλὴ τύχη.

Ἡ πρώτη του φροντίδα ἤταν ν' ἀναπνεύσῃ ἄνετα· ἔπειτα ἔσκυψε ἀπὸ τὸ φεγγίτη ἔπειτα καὶ κοίταξε ἔξω, ὅσο μποροῦσε μακρύτερα.

Ὅλα ἐπήγαιναν καλά. Οἱ καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν ἀνοίξει καὶ ἡ βοὴ τῆς μπόρας γέμιζε ὅλη τὴν ἔξοχή, καὶ κανείς, ἀπολύτως κανείς, δὲ φαινόταν πουθενά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ψιθύρισε μ' εὐλάβεια ὁ καλόγερος· ὅτι κι' ἂν εἶταν, κατάσκοποι ἢ φαντάσματα, ἔχασαν τὰ ἴχνη μου.

Κι' ἀμέσως μισάνοιξε τὸ ράσο του, ἔβγαλε ἕνα φλασκὶ ἀπὸ μέσα τὸ κοίταξε μὲ χαρὰ καὶ τὸ ἔφερε μὲ λαχτάρα στὸ στόμα του.

Ἀλλὰ ἀλλοίμονο ! τὶς εὐτυχίες αὐτοῦ τοῦ κόσμου διαδέχονται ταχύτατα οἱ θλίψεις. Ἐνῷ ὁ καλόγηρός μας ἄρχισε νὰ ρουφῆ μὲ ἡδονὴ τὸ περιεχόμενο τοῦ φλασκιοῦ, σπιρούνια ἀκούστηκαν νὰ βροντᾶν ἀπ' ἔξω.

— Κατάρα !.. Στρατιῶτες ἔρχονται τώρα !.. φώναξε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ καλόγερος ἔκατσε μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι.